



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 347/2022
25.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Раде Митровић, адвокат из ..., против тужене Општине Власотинце, коју заступа Општински правобранилац општине Власотинце, ради утврђења дискриминације, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2656/21 од 19.10.2021. године, у седници већа одржаној 25.03.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2656/21 од 19.10.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Лесковцу П1 16/20 од 12.03.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље да се утврди да је тужиља претрпела дискриминацију на раду у Општинској управи општине Власотинце јер је само тужиљи одбијено од зараде за месец септембар 2017. године 2 сата од укупног броја сати, без икаквог правног основа и образложења по усменом налогу тадашњег начелника Општинске управе. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље да се обавезе тужена да у дневном листу „Блиц“ о свом трошку објави донету пресуду поводом ове тужбе. Ставом трећим изреке, обавезана је тужиља да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 52.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2656/21 од 19.10.2021. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено преко пуномоћника изјавила тужиља због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20) - у даљем тексту: ЗПП и утврдио да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је запослена код тужене од 01.11.2008. године. У 2017. години је била распоређена на пословима ... у Одељењу за Шеф овог одељења је био надлежан да сачињава извештаје о присутности на раду запослених, који се достављају рачуноводству јер су основ за обрачун зараде. У извештају за септембар 2017. године шеф је за тужилу уписао 166 радних сати, након што му је тадашња начелница указала да је нетачан извештај да тужилца има 168 радних сати. Извештај са умањењем броја радних сати за 2 сата је достављен рачуноводству за тај месец. Тужилца је странка у већем броју поступака пред судовима и јавним тужилаштвима по разним основима, па је у септембру 2017. године излазила с посла ради одласка у Основни суд у Лесковцу, јер је, као приватни тужилац, водила кривични поступак против тадашњег Општинског правобраниоца, при чему о свом одсуству није обавестила непосредног руководиоца. Тужилца сматра да је трпела дискриминацију од стране тужене због политичке опредељености, али и због чињенице да против тужене води поступке ради заштите од злостављања на раду.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да нема основа за закључак да је од стране послодавца тужилца стављена у неповољнији положај у односу на друга запослена лица, односно да је због личног својства или различите политичке опредељености повређено право личности и право из радног односа. Поступањем тужене није учињена дискриминација на раду у смислу одредби члана 16. ст. 1. и 2. Закона о забрани дискриминације и члана 18. Закона о раду, па је из ових разлога одбијен тужбени захтев тужиле као неоснован.

Врховни касациони суд је оценио да су правилно нижестепени судови применили материјално право, када су одбили тужбени захтев тужиле и закључили да нема дискриминације у конкретном случају.

Одредбом члана 2. став 1. тачка 1) Закона о забрани дискриминације („Службени гласник РС“ број 22/09) прописано је да израз дискриминација и дискриминаторско поступање означавају свако неоправдано прављење разлике или неједнако поступање односно пропуштање (искључивање, ограничавање или давање првенства) у односу на лица или гупе, као и на чланове њихових породица или њима блиска лица, на отворен или прикривен начин, а који се заснива на раси, боји коже, прецима, држављанству, националној припадности или ентичком пореклу, верским или политичким убеђењима, полу, родном идентитету, сексуалној оријентацији, имовном стању, рођењу, генетским особеностима, здравственом стању, инвалидитету, брачном и породичном статусу, осуђиваности, старосном добу, изгледу, чланству у политичким, синдикалним и другим организацијама и другим стварно односно претпостављеним личним својствима.

Одредбом члана 16. став 1. истог закона прописано је да је забрањена дискриминација у области рада, односно нарушавање једнаких могућности за заснивање радних односа, или уживања под појединим условима свих права у области рада, као што су право на рад, на слободан избор запослења, на напредовање у служби, на стручно усавршавање и професионалну рехабилитацију, на једнаку накнаду за рад једнаке

вредности, на правичне и задовољавајуће услове рада, на одмор, на образовање и ступање у синдикат, као и на заштиту од незапослености.

Одредбом члана 18. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 ... 75/14) прописано је да је забрањена непосредна и посредна дискриминација лица које тражи запослење, као и запосленог, обзиром на пол, рођење, језик, расу, боју коже, старост, трудноћу, здравствено стање, односно инвалидитет, националну прошлост, вероисповест, брачни статус, породичне обавезе, сексуално опредељење, политичко или друго уверење, социјално порекло, имовинско стање, чланство у политичким организацијама, синдикатима, или неко друго лично својство.

Правилником о садржини и начину вођења евиденције о присутности на раду у Општинској управи општине Власотинце је прописано вођење евиденција о присутности на раду запослених. Према члану 23. наведеног правилника, службени или приватан излазак запосленог у току радног времена мора бити писмено одобрен од стране руководиоца унутрашње организационе јединице у којој запослени ради.

Врховни касациони суд указује да дискриминација представља неједнако поступање или прављење разлике једног лица у односу на друга лица у истој или сличној ситуацији, засновано на личним својствима. У конкретном случају није повређено начело једнакости, нити је учињена дискриминација према тужилји тиме што јој је за септембар 2017. године зарада обрачуната за стварни број радних сати на основу извештаја руководиоца организационе целине. Поступање тужене је у складу са наведеним Правилником и чињеницом да је тужилја у септембру 2017. године одсуствовала са посла 2 радна сата, ради одласка на суђење које се води по њеној приватној тужби, при чему за излазак није имала писмено одобрење непосредног руководиоца.

Супротно ревизијским наводима, радње тужене које је тужилја означила као дискриминаторско поступање, не могу се квалификовати као дискриминација у смислу цитираних законских норми.

Из наведених разлога, с обзиром да се осталим наводима ревизије оспорава утврђено чињенично стање, што не може бити ревизијски разлог према одредби члана 407. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је применом члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Имајући у виду да тужилја није успела у поступку по ревизији, то јој нису досуђени трошкови овог поступка, па је одлучено као у ставу другом изреке, применом одредбе члана 165. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић